

имати . . . женящияся челоѳки и живушія въ мірѳ мамонины слуги зовутъ“; . . . дѳцата тие сѳ ненавижде и наричале сѳ ги „мамоничища“ и „дѳволичища“ (гл. Arkiv sa povjestn. jugoslav., IV, стр. 88—90). Слѳдъ време кременскія калугеринѳ Монета приводи такоѳа сѳщо мнѳние, което са срѳщало у катарете: *Sathan alium angelum inclusit in corpore muliebri facto de latere Adae dormientis, cum qua peccavit Adam; fuit autem peccatum Adae, ut asserunt, fornicatio carnalis* (H a h n, Geschichte der Ketzler im Mittelalter. Stuttg. 1845, I, стр. 68). Тоя послѳдѳви предразсѳдокъ и до сега още живѳе въ сѳрбскія народъ, по понятіята на когото бракътъ е грѳхъ, и въ епическыя езикъ синѳтъ обикновенно нарича баща си „мој отац по гриѳеху“, т. е. чрезъ грѳхъ.

По-нататакъ нашия памѳтникъ представляѳа вѳтхозавѳтната история на човѳкътъ като дѳло на бѳсътъ, който прелжстилъ сичките патриархи, като имъ представлялъ себѳ си за богъ, до самото пришествие на спасителътъ, който захваналъ нова история на човѳкътъ, история на неговото избавление. Това е пакъ сѳгласно съ учението на богомилите, които не сѳ принимале книгите на вѳтхиятъ завѳтъ. Безъ да влазѳме въ по-далечни подробности за това учение, ние ще да забѳлѳжиме, че въ нашия памѳтникъ мнозина видать и указание на онова валдейско и катарско предание, което говори, че „хората ще да излѳзатъ предъ сѳдилището въ образътъ на сѳвѳршенъ мжжъ и въ вѳзрастѳтъ отъ триесетъ години и че жените ще да измѳнать